

ÁT-NÉZŐ

„VISSZAVISZLEK AZ IDŐBEN”

FALUDI ÁDÁM VERSEI ELÉ

Faludi Ádám itt közölt verseiben a disszonancia, pontosabban az összhang hiánya kerül középpontba. Nem csupán azért, mert a könnyedén szétfutó, legtöbbször igen erős törésekkel élő, váltakozó hosszúságú sorok képesek felülírni a mai lazán kezelt versformákban – akár a szabadversben is – még mindig valamiféle harmónia képzetét kereső befogadó elvárásait. Hiszen ennek az elvárásnak részben eleget tesz a *hanglokátor odalenn* többnyire a szótagszámok és sorátlépések tekintetében könnyen felfedezhető szabályszerűséget mutató két strófája és nyilvánvalóan szándékos sorvégi összezsengés-rendszere. De amikor a versek tartalmi részére és motívumhálójára tekintünk, legalább ennyire jelen van a már említett hiány.

A magyar hagyományból a mai olvasó számára jól ismert és leginkább Ady Endre által a múlt század elején az irodalmi közbeszéd szerves részévé tett „magyar ugar” szimbóluma jelenik meg új fénytörésben, amikor a „fanyar magyar pásztorok” körbeülik „a mennyből az angyalt” (*pásztorok és üvegszem golyók*). A giccyszerűség kerül játékba a néprádió „hullámain”, de ahogy elhangzik a „szív küldi szívnak szívesen” elviselhetetlenül negédes formulája, ürességtől kongó szólama, a valóság képzeete tör be a vers világába az idegen ház falának dőlő bánat igencsak szemléletes költői képével (*néprádió a konyhaszekerény tetején*). A szándék és felelősség kettőssége mutatja meg arcát a feltételes módban, amelyik a másikat megszólító „ha jó leszel”, valójában ki nem mondott vágyára épülő esetleges ígéretekre helyezi a hangsúlyt (*Függő változó*). Míg a következő vers a közhelyesség mögé tekint azzal, hogy „a szomszéd rétje/fűje mindig zöldebb” gyakran egyetértéssel idézett közmondás igazságtartalmát vizsgálja meg, már címével is az idegenség és otthonosság kettősségére játszva rá (*sárgarigó, skarlátbisz, vrabec*), addig a már említett *hanglokátor odalenn* búsongó dalszerűségében mégis sikerül oldani kissé az eddig tárgyalt versekben lévő feszültséget. Annak ellenére is, hogy ez a világ nem ígér felelőtlenül sem otthont, sem menedéket, sem üdőt, sem pedig boldogságot senki számára.

Csordás László